

РЕШЕНИЕ

№ 330

гр. Пловдив, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Николай К. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20235300500209 по описа за 2023 година

Производство е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба с вх. № 2401/25.01.2023 г. депозирана от „КОМОДИТИ СЪРВИС“ ЕООД с ЕИК 203073315, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. П. Евтимий № 13А, ет.3, оф. 4, чрез адвокат У. против решение № 3875/21.11.2022 г., постановено по гр. д. № 15229/2021 г. по описа на РС - Пловдив, с което жалбоподателят е осъден да заплати на „ЕЛГО“ ЕООД с ЕИК 115612285, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. Западна №34Б сумата от 4874.00 лева, представляваща сбор от дължимите, неудържани и непреведени за периода от 18.09.2020 г. до 01.09.2021 г. удържки по наложен заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника Я.М.П. по изпълнително дело № 20118210401214 по описа на ЧСИ Петко Илиев, с рег. № 821 на КЧСИ, получавано при работодателя му „КОМОДИТИ СЪРВИС“ ЕООД, предявена като частичен иск от сумата от 5000.00 лева., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

В жалбата са релевирани доводи за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение, като се отправя искане до въззивния съд за неговата отмяна и постановяване на ново, с което исковата претенция да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна „ЕЛГО“ ЕООД, чрез адвокат К., с който оспорват въззивната жалба като неоснователна. Моли се първоинстанционното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД след като провери обжалваното решение

съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право да обжалва и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. първо от ГПК съдът намира, че същото е валидно и допустимо. Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи и при служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правна квалификация по чл. 512, ал. 4 ГПК. В исковата молба ищецът твърди, че по негова молба от 30.05.2011 г. и на основание заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист от 26.04.2011 г., издадени по ч.гр.д. № 7401/ 2011 г. на РС -Пловдив, е образувано изп.дело № 1214/ 2011 г., срещу длъжника Я.М.П., за заплащане на сумата от 12000 лв., както и разноски в размер на 2240 лв. По изпълнителното дело са извършвани доброволни плащания и постъпления от наложени запори, като дългът към ищеца към дата 13.09.2021 г. е в размер на 12000 лв. – главница, изтекла законна лихва до 13.09.2021 г. в размер на 8414,78 лв., както и 6 лв. – такси по ТТРЗЧСИ. Твърди се, че на 18.09.2020 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от ответното дружество „Комодити Сървис“ ООД. Въпреки наложения запор третото задължено лице не е изпълнило задължението си по чл.508, ал.1 ГПК, като не е оспорило в срок своето задължение и не е удължало и превеждало на съдебния изпълнител дължимите суми.

Ответникът оспорва иска като неоснователен. Твърди, че не е получавал запорно съобщение за налагане на запор на трудовото възнаграждение на длъжника Я.П.. Посочената в разписката на запорното съобщение технически секретар Л.Т. не е получавала съобщението, тъй като към 18.09.2020 г. е била в отпуск по майчинство и не е работила.

Предвид липсата на нови доказателства, които да са били събрани пред настоящата инстанция, изводите на въззивния съд почиват единствено на събрания доказателствен материал пред първата инстанция.

Между страните по делото няма спор, че по молба на ищеца от 30.05.2011 г. и на основание заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист от 26.04.2011 г., издадени по ч.гр.д. № 7401/ 2011 г. на РС- Пловдив, е образувано

изп.дело № 1214/ 2011 г., срещу длъжника Я.М.П. за заплащане на сумата от 12000 лв., както и разноски в размер на 2240 лв., като Комоди Сървис ООД е работодател на длъжника Петрова.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че ищецът „ЕЛГО“ ЕООД има качеството на вискател спрямо Я.П. по изп. д. № 7401/2011 г. по описа на ЧСИ Петко Илиев, рег. № 821, с район на действие Окръжен съд – Пловдив.

В рамките на изпълнителното дело на 18.09.2020 г. е наложен запов на трудовото възнаграждение на длъжника, както и на всички други подобни на него плащания, съобразно правилото чл. 512, ал. 1 ГПК. Видно от представеното заповно съобщение от ЧСИ, адресирано до работодателя на длъжника Я.П.- Комоди Сървис ООД, се установява, че същото е връчено по реда на чл. 50, ал.3 от ГПК на служител на ответника на 18.09.2020 год. – Л. Т.- техически секретар. От представената справка от ТД на НАП към дата 18.09.2020 год. лицето Л. Т. е била назначена на трудов договор в ответното дружество на длъжност „специалист логистика“, като към процесната дата е била в отпуск по майчинство.

Заповът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя и се забранява на длъжника, под страх от наказателна отговорност, да се разпорежда с него, а на третото задължено лице - да извършва плащания на длъжника. Целта на запова е да запази това вземане в патримониума на длъжника, като наред с това осуети и погасяването му чрез извършено от длъжника по вземането плащане, за да може то да послужи за удовлетворяването на вискателя. Спрямо длъжника по изпълнението заповът се налага чрез посочването му в поканата за доброволно изпълнение или с получаване на съобщението за това, ако действието се предприема в един последващ етап от изпълнението.

По отношение на третото задължено лице заповът се счита наложен от деня, в който му е връчено заповното съобщение. От този момент на третото лице се забранява да извършва плащания на длъжника и съгласно чл. 507, ал. 3 ГПК то придобива качеството на пазач по отношение на сумите (вж. - т. 5 от ТР 3/10.07.2017 г. по т. д. № 3/2015 г. ОСГТК и т. 5 от ТР № 4/11.03.2019 г. по т. д. № 4/2017 г. ОСГТК). Целта на наложения в изпълнителното производство запов е да се обезпечи изпълнението на паричните притезания, което, когато се касае за запов до трето задължено лице, се извършва чрез превеждане на сумите от третото задължено лице по сметката на съдебния изпълнител.

Досежно възражението на жалбоподателя за нередовно връчване на процесното заповно съобщение, настоящият съдебен състав го намира за неоснователно.

Правната норма на чл. 50 ГПК предвижда специфичен начин за връчване на съдебни книжа, който е приложим само по отношение на определен вид адресати - търговци и юридически лица. Разпоредбите на чл.50, ал. 1 и ал. 3 ГПК посочват мястото на връчване- в канцеларията на последния посочен в съответния регистър адрес /седалище и адрес на управление/ и лицата, чрез които може да стане -всеки служител или работник, който изрази съгласие да ги приеме. Разширяването на кръга

на лицата, които могат да приемат съдебните книжа от името на адресата-търговец или юридическо лице цели рационализирането на режима на връчване, като удостоверяването на изпълнението е чрез отразяване в документа по чл. 44, ал. 4 ГПК на "имената и длъжността на получателя". Спазването на последното правило е доказателство за валидното извършване на процесуалното действие, чиято цел е достигане на съобщението до адресата с цел обезпечаване правото му на защита и от значение за началото на процесуалните срокове. Като гаранция за редовността на връчването е достатъчно вписване на имената и длъжността - т. е. информация, съобразно която съдът да може да извърши преценка за надлежното извършване на процесуалното действие - че личността на получателя е установена и индивидуализирана по посочения начин, като са обезпечени и интересите на адресата, който въз основа на вписаните данни, би могъл да оспори, че получателят е негов служител/работник. / вж. Решение № 56 от 17.06.2014 г. на ВКС по т. д. № 2705/2013 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Ирина Петрова/.

След като получателят на заповедното съобщение- Л. Т. към датата на връчването му е 18.09.2020 год. е била служител в ответното дружество и в самото съобщението е посочена длъжността ѝ – „технически секретар“, е налице редовно връчване по смисъла на чл. 50, ал. 3 ГПК.

Обстоятелствата, че длъжността на Л. Т. в заповедното съобщение е посочена като „технически секретар“, а по справка от ТД НАП Пловдив, същата е назначена на длъжност „специалист логистика“, както и че е била в отпуск, не опорочават редовността на връчването и изискването на чл. 50, ал. 3, изр. второ ГПК не е нарушено.

Изплащането на възнаграждението за труд от страна на работодателя, след датата на налагане на заповед /18.09.2020 г./, без да се направят удържки по наложения заповед е заобикаляне на забраната на чл. 507, ал. 2 ГПК и води до приложението на чл. 512, ал. 4 ГПК, съобразно който въззивникът става солидарен длъжник с лицето Я.М.П. и дължи изплащане на задължението, което не е удържал по заповедта.

От заключението на съдебно- счетоводната експертиза, което настоящият съдебен състав кредитира изцяло като обективно, компетентно дадено и не оспорено от страните, се установява, че от трудовото възнаграждение на Я.П. не са правени удържки и превеждани суми в полза на съдебния изпълнител по наложения заповед. Установява се, че съобразно правилата на чл. 446 от ГПК размерът на дължимата сума по наложения заповед за месеците от септември 2020 до август 2021 год. включително, ако се приеме че Петрова е без деца е 4874.59 лева, а при дете - 3655.98 лева. Тъй като от събраните по делото доказателства се установи, че детето на Я.П. в процесния период е било пълнолетно, правилно районния съд е уважил иска в пълния претендиран размер от 4874 лева.

Предвид факта, че съдът не констатира наличие на нарушение на императивни материалноправни норми, за което следи служебно и изчерпването на възраженията на въззивника, съдът намира, че следва да потвърди съдебното решение като правилно и законосъобразно.

По отношение на разноските:

Въззиваемата страна е поискала присъждане на сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева съгласно представения договор за правна защита и съдействие, като с оглед изхода на спора такива се дължат.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3875 от 21.11.2022 г., постановено по гр. д. № 15229/2021 г. по описа на Районен съд-Пловдив, III гр. състав.

ОСЪЖДА „КОМОДИТИ СЪРВИС“ ЕООД, ЕИК 203073315 със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. П. Евтимий № 13А, ет.3, оф. 4 да заплати на „ЕЛГО“ ЕООД, ЕИК 115612285, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. Западна №34Б сумата от 900 лева /деветстотин лева / - разноски за настоящото производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____